

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șapte

Narațiunea profetică: de la Ieroboam la Iosia și restaurarea căilor vechi

Jeff Pippenger

2024-02-29

În 1844, protestanții din Statele Unite s-au retras din mișcarea millerită și și-au asumat poziția profetică de fiică a Babilonului, așa cum este tipificat de Ieroboam prin instituirea unui sistem contrafăcut de închinare, atunci când cele zece triburi din nord s-au separat de regatul de sud al lui Iuda. Cei doi viței de aur ai lui Ieroboam, unul în cetatea Betel (însemnând „casa lui Dumnezeu”/Biserică), iar celălalt în Dan (însemnând judecată/Stat), tipificau sistemul fals al Bisericii și al Statului care caracterizează Statele Unite. Toate elementele sistemului contrafăcut al Bisericii și al Statului al lui Ieroboam au fost alcătuite după aceeași structură stabilită în răzvrătirea lui Aaron. Astfel, sistemul contrafăcut de închinare al lui Ieroboam a fost o imagine a sistemului contrafăcut de închinare al lui Aaron.

Sistemul contrafăcut al lui Ieroboam reprezenta sistemul de închinare pe care protestantismul îl susținea când s-a separat de mișcarea primului înger și a devenit o fiică, sau o imagine a fiarei romane a papalității. Chiar la instituirea sistemului contrafăcut al lui Ieroboam, un profet din Iuda i-a înfruntat altarul și falsul sistem de închinare. În 1844, chiar la începutul perioadei în care protestantismul apostat institua un sistem de închinare reprezentat drept fiica Romei, mileriții, prin credință, au intrat în Sfânta Sfintelor a sanctuarului ceresc și au recunoscut Sabatul, și astfel au reprezentat o muștrare profetică la adresa fiicelor Romei, care au ales să continue să păzească semnul autorității Romei — închinarea duminicală.

Prorocul din Iuda care l-a înfruntat pe Ieroboam a rostit chiar acolo și atunci o prorocie.

Și a strigat împotriva altarului, prin cuvântul Domnului, și a rostit: O, altarule, altarule, așa zice Domnul: Iată, se va naște un fiu casei lui David, pe nume Iosia; pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine, îi va jertfi pe tine, și pe tine se vor arde oase de oameni. Și a dat un semn în aceeași zi, zicând: Acesta este semnul pe care l-a rostit Domnul: iată, altarul se va despica, iar cenușa care este pe el va fi vărsată. 1 Împărați 13:2, 3.

Profeția a inclus dublarea cuvântului „altar”. O dublare a unui cuvânt sau a unei expresii în profeție reprezintă un simbol al soliei celui de-al doilea înger, identificând astfel anul 1844, când a sosit cel de-al doilea înger și protestantismul a căzut, devenind o fiică a Babilonului. În același timp, profetul a oferit un semn, întocmai cum, în 1844, mileriții au recunoscut semnul Sabatului. În versetele următoare, pe când Ieroboam îl amenința pe profet, mâna lui a fost paralizată, făcând astfel trimitere la semnul Babilonului, care este impus fie pe frunte, fie pe mână și care, odată primit, schilodește spiritual o persoană pentru veșnicie.

În scopul prezentului studiu, luăm în considerare profeția rostită de proroc, în care se afirmă că „se va naște casei lui David un fiu, al cărui nume va fi Iosia; iar pe tine va jertfi preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine, și pe tine se vor arde oase de oameni.” Iosia înseamnă „temelia lui Dumnezeu”

și reprezintă temeliile Adventismului, care au fost edificate chiar în istoria prefigurată de inaugurarea, de către Ieroboam, a sistemului său fals de închinare. Asupra falsului sistem de închinare instituit de Ieroboam, Iosia avea să-i pedepsească pe preoții care erau în fruntea închinării contrafăcute.

Profetul a nesocotit porunca Domnului de a nu se întoarce pe drumul pe care venise la învestirea lui Ieroboam și de a nu mânca și a nu bea în Betel. Când a mâncat din hrana profetului mincinos din Betel, a fost înfățișat ca un simbol al morții care avea să fie adusă asupra celor care, după 1844, ar alege să se întoarcă la doctrinele și metodologiile profetice false ale protestantismului apostat și să se hrănească din ele, așa cum a fost reprezentat prin răzvrătirea din 1863. Patul de moarte al celor care s-au răzvrătit în 1863 va fi același pat de moarte ca al profetului mincinos din Betel. Patul de moarte al protestantismului apostat a fost istoria de la 11 august 1840 până la 1844, când ei — fostul popor ales al lui Dumnezeu — au fost trecuți cu vederea și au devenit fiicele Romei. Patul de moarte al Adventismului laodicean va fi, de asemenea, între data când îngerul puternic a coborât la 11 septembrie 2001, așa cum făcuse în 1840, și ceasul marelui cutremur, reprezentând apropiata lege duminicală.

La 11 septembrie 2001 a început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar îngerul a început să străbată Ierusalimul, punând un semn pe fruntea celor ce suspină și plâng pentru urâciunile săvârșite în țară (Statele Unite) și în biserică (adventismul laodicean). La 11 septembrie 2001, păcatele părinților, reprezentate de cele patru urâciuni din Ezechiel, au devenit adevăruri de încercare prezente în procesul de pecetluire care a început atunci.

Proba din 1863 privea temeliile mișcării millerite, așa cum erau reprezentate de „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, care fuseseră respinse în 1863. Proba implica o disponibilitate sau o indisponibilitate de a se întoarce la căile cele vechi ale lui Ieremia, pentru a găsi odihna ploii târzii. Proba din 1888 a fost solia adresată bisericii din Laodicea, așa cum a fost adusă de Presbiterii Jones și Waggoner, care era, de asemenea, solia îndreptăririi prin credință.

În 1856, mesajul către Laodicea a sosit pentru întâia oară în mișcarea milerită și a venit odată cu lumina sporită a „celor șapte vremuri”, dar atât experiența reprezentată de remediile din mesajul către Laodicea, cât și mesajul istoriei profetice au fost respinse în 1863. Experiența era reprezentată de viziunea (mareh) a „înfațișării”, iar viziunea (chazon) a „istoriei profetice”; amândouă au fost respinse. Ambele aceste viziuni își găsiseră împlinirea la 22 octombrie 1844, iar nouăsprezece ani mai târziu au fost amândouă respinse, căci Isus identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul.

La 11 septembrie 2001, proba răzvrătirilor din 1863 și 1888 a redevenit un adevăr de încercare, căci amândouă erau legate de căile cele vechi ale lui Ieremia. La acea dată a sosit solia ploii târzii, și a sosit, de asemenea, proba din 1919, căci în 1919 evanghelia falsă a unui Hristos lipsit de orice relevanță profetică a fost pusă înainte ca o solie contrafăcută de "pace și siguranță". Când îngerul cel puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât la 11 septembrie 2001, versetele unu până la trei s-au împlinit, iar versetele unu până la trei reprezintă solia "primului glas".

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj

după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

Odată cu sosirea îngerului din Apocalipsa optsprezece, ploaia târzie a început să picure, iar „dezbateră profetică” reprezentată în Habacuc, capitolul doi, s-a declanșat. Dezbateră viza două metodologii de înțelegere a profeției biblice și un mesaj al ploii târzii, unul fals și unul adevărat. Dezbateră se încheie când „a doua voce” din Apocalipsa optsprezece sosește și identifică începutul judecății executive a lui Dumnezeu asupra Babilonului modern și cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Sosirea celei de-a doua voci marchează sfârșitul istoriei pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii, istorie reprezentată de a patra urâciune, care, la rândul ei, reprezintă a patra și ultima generație a adventismului laodicean, plecându-se înaintea soarelui, la iminenta lege duminicală.

Patul de moarte al protestantismului apostat, între coborârea îngerului și ușa închisă din 1844, a prefigurat patul de moarte al adventismului laodicean, între coborârea îngerului și ușa închisă a legii duminicale iminente. Prorocul din Iuda a fost îngropat în același mormânt cu prorocul mincinos din Betel, iar când împăratul Iosia a inițiat reforma sa, a stat chiar înaintea aceluși mormânt. Reforma împăratului Iosia, al cărui nume reprezintă „temeliile lui Dumnezeu”, a început când Dumnezeu a început să-Și călăuzească poporul Său din timpul sfârșitului înapoi la temelii, la 11 septembrie 2001. Reforma lui începuse când a fost întreprinsă lucrarea de restaurare a templului.

Și a fost, în al optsprezecelea an al împăratului Iosia, că împăratul l-a trimis pe Șafan, fiul lui Azalia, fiul lui Meșulam, scribul, la casa Domnului, zicând: Suie-te la Hilchia, marele preot, ca să faci socoteala argintului care a fost adus în casa Domnului, pe care l-au adunat de la popor păzitorii pragului; și să-l dea în mâna celor ce fac lucrarea, care au supravegherea casei Domnului; și să-l dea celor ce fac lucrarea în casa Domnului, ca să repare spărturile casei: anume tâmplarilor, ziditorilor și cioplitorilor în piatră, și pentru a cumpăra lemn și piatră cioplită, ca să repare casa. Însă nu se făcea cu ei socoteală de argintul care era dat în mâna lor, pentru că lucrau cu credincioșie. Și Hilchia, marele preot, i-a zis lui Șafan, scribul: Am găsit cartea Legii în casa Domnului. Și Hilchia a dat cartea lui Șafan, și el a citit-o. Și Șafan, scribul, a venit la împărat și i-a adus iarăși veste împăratului, zicând: Slujitorii tăi au strâns argintul care s-a găsit în casă și l-au dat în mâna celor ce fac lucrarea, care au supravegherea casei Domnului. Și Șafan, scribul, a făcut cunoscut împăratului, zicând: Hilchia, preotul, mi-a dat o carte. Și Șafan a citit-o înaintea împăratului. Și a fost că, atunci când împăratul a auzit cuvintele cărții Legii, și-a sfâșiat hainele. Și împăratul a poruncit lui Hilchia, preotul, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Acbor, fiul lui Micaia, lui Șafan, scribul, și lui Asahia, slujitor al

împăratului, zicând: Mergeți, întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru tot Iuda, cu privire la cuvintele acestei cărți care s-a găsit; căci mare este mânia Domnului aprinsă împotriva noastră, pentru că părinții noștri n-au ascultat de cuvintele acestei cărți, ca să facă tot ce este scris cu privire la noi. 2 Împărați 22:3-13.

Profeția potrivit căreia se va naște un copil numit Josiah identifică data de 11 septembrie 2001, când Îngerul cel puternic a coborât și Și-a călăuzit poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la cărările cele vechi. Acea coborâre fusese prefigurată de coborârea aceluiași Înger la 11 august 1840. Ambele coborâri au marcat împlinirea unei profeții referitoare la Islam. Personajul istoric al cărui nume este asociat cu identificarea prealabilă și cu publicarea anticipată a predicției privind împlinirea profeției de timp referitoare la Islam, aflată în Apocalipsa, capitolul nouă, versetul cincisprezece, a fost Josiah.

În ambele coborâri ale îngerului din Apocalipsa, capitolul zece și capitolul optsprezece, numele „Iosia” este evidențiat. Josiah Litch a prezentat mesajul privitor la Islam, care s-a împlinit la 11 august 1840, iar la 11 septembrie 2001 profeția nașterii unui copil numit Iosia, care fusese rostită de profetul neascultător în istoria lui Ieroboam, s-a împlinit în adventismul laodicean, pe măsură ce îngerul Și-a călăuzit poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la istoria de temelie, în care confruntarea dintre profetul neascultător și Ieroboam își atinsese împlinirea. Mărturia biblică a atestat o prevestire a venirii unui Iosia, iar când istoria prefigurată de profetul neascultător s-a repetat în 1844, prevestirea sa privitoare la nume a fost din nou așezată în narațiunea profetică.

La 11 septembrie 2001, Leul din seminția lui Iuda și-a călăuzit poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la căile cele vechi ale lui Ieremia, care reprezentau cei patruzeci și șase de ani în care Solul Legământului ridicase un templu la care să vină deodată la 22 octombrie 1844. Iosia a descoperit blestemul lui Moise pe când începea lucrarea de reparare a templului. Lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii este înfățișată de Isaia ca o lucrare de restaurare.

Și vor zidi dărâmăturile vechi, vor ridica pustiirile de odinioară și vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Isaia 61:4.

Lucrarea lui Iosia de reparare și restaurare a templului este lucrarea pe care Isaia o identifică drept înfăptuită de poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, căci toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit. Acea lucrare a fost de asemenea prefigurată de cei care au ieșit din Babilon în vremea lui Ezra.

Căci am fost robi; totuși Dumnezeul nostru nu ne-a părăsit în robia noastră, ci ne-a arătat îndurare înaintea împăraților Persiei, spre a ne da o înviore, a rezidi casa Dumnezeului nostru și a reface dărâmăturile ei și a ne da un zid în Iuda și în Ierusalim. Ezra 9:9.

Lucrarea desfășurată de Ezra a fost înfăptuită după ieșirea din Babilon și reprezintă lucrarea de restaurare a templului pe care o întreprindea Iosia, lucrarea pe care Isaia o identifică drept a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar această lucrare a început la 11 septembrie 2001. În Apocalipsa, Ioan identifică de asemenea acea lucrare.

Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și a zis: Du-te și ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ. Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. El mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea era dulce ca mierea, dar de îndată ce am mâncat-o, mi s-a amărât pântecele. Și mi-a zis: Trebuie să procești din nou cu privire la multe popoare, neamuri, limbi și împărați. Și mi s-a dat o trestie ca o prăjină; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. Iar curtea de afară a Templului las-o la o parte și n-o măsoară, pentru că a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și vor proroci o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac. Apocalipsa 10:8–11:3.

În acest pasaj, Ioan îi reprezintă pe Milleriții care mâncaseră mesajul ce se afla în mâna îngerului când El a coborât la 11 august 1840, dar care suferiseră, de asemenea, amara dezamăgire din 22 octombrie 1844. Aflându-se la momentul amarei dezamăgiri din 1844, Ioan a fost înștiințat că el, ca simbol al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, trebuie să repete experiența reprezentată de anii 1840–1844, indicând astfel înainte către 11 septembrie 2001 și către legea duminicală ce avea să vină în curând. I s-a spus: „Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, neamuri, limbi și împărați”, ceea ce reprezintă faptul că întreaga lume va fi luminată când îngerul coboară în Apocalipsa, capitolul optsprezece, când istoria din Apocalipsa, capitolul zece, se repetă — „rând după rând”.

În legătură cu identificarea istoriei care avea să se repete când poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă avea să profetească din nou, lui Ioan i s-a spus să „se ridice și să măsoare” templul lui Dumnezeu. „Măsurarea” sa a fost identificată în mod specific, căci fusese plasat în anul 1844, când pântecele i s-a făcut amar din pricina dezamăgirii din 22 octombrie. I s-a spus să măsoare templul, dar să lase afară curtea, despre care a fost înștiințat că reprezenta vremea Neamurilor, când acestea aveau să calce în picioare curtea timp de o mie două sute șazeci de ani. Cei o mie două sute șazeci de ani s-au încheiat în 1798. Ioan trebuia să-și înceapă măsurarea în 1798 și să lase deoparte cei o mie două sute șazeci de ani anteriori, în care templul spiritual și Ierusalimul spiritual fuseseră călcate în picioare. El se afla la dezamăgirea din 1844; astfel, de la 1798 până la 1844 sunt patruzeci și șase de ani. Acei patruzeci și șase de ani reprezintă templul.

Atunci când Ioan, ca reprezentant al poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, avea să procească din nou, așa cum acest popor prorocise între 1840 și 1844, lucrarea lor avea să înceapă odată cu coborârea îngerului, în momentul împlinirii unei profeții a Islamului. Lucrarea lor de a proce din nou avea să presupună o lucrare de măsurare a templului, iar acea lucrare avea să reprezinte o cercetare a „căilor celor vechi”, care era istoria reprezentată de „templu”, ce a început la vremea sfârșitului în 1798 și s-a încheiat cu Marea Dezamăgire din 1844. Pe măsură ce își începeau lucrarea de cercetare a căilor celor vechi ale lui Ieremia, care este „templul de patruzeci și șase de ani” al lui Ioan, blestemul lui Moise a fost găsit în dărâmăturile împrăștiate pretutindeni prin templu și s-a împlinit profeția despre Iosia ce avea să vină. Lucrarea lui Iosia este de asemenea identificată din nou de Isaia:

Și cei ce vor fi din tine vor zidi dărâmurile de odinioară; vei ridica temeliiile multor generații; și vei fi numit Dregătorul spărturii, Restauratorul cărărilor spre locuire. Isaia 58:12.

Poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuia să restaureze «căile pe care să se locuiască», care sunt «căile cele vechi» ale lui Ieremia. Ei trebuiau să rezidească pustiirile de demult, așa cum înfăptuiau lucrătorii din istoriile lui Iosia și Ezra. Ei urmau să folosească metodologia «linie după linie», căci nu aveau să «ridice» doar istoria fundamentală a Adventismului, care este reprezentată de templul celor patruzeci și șase de ani, ci, făcând aceasta, trebuiau să «ridice temeliiile multor generații». Ei trebuiau să identifice faptul că orice mișcare de reformă reprezintă o lucrare de temelie, că «linie după linie» identifică temeliiile zilelor de pe urmă din 1798 până în 1844. Ei trebuiau să repare «spărtura», iar spărtura reprezintă ruptura inițială într-un vas sau într-un zid, care deschide calea pentru o nenorocire ulterioară. «Spărtura» care trebuia reparată era răzvrătirea din 1863.

Când Iosia a sosit la 11 septembrie 2001, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă s-a întors la căile cele vechi ale lui Ieremia și a început să măsoare istoria millerită. Au descoperit „spărtura”. Au identificat adevărul nestematelor visului lui Miller pe măsură ce zideau „dărâmurile de demult”. Au descoperit „de șapte ori”, după cum făcuse Iosia, și au restaurat adevărul din Leviticul douăzeci și șase și astfel au ridicat „pustiirile dintâi”. Când au restaurat „cea dintâi” și „cea de pe urmă” pustiire din Leviticul douăzeci și șase, au recunoscut apoi că una s-a încheiat în 1798, iar cealaltă în 1844. Astfel, lucrarea lor de a ridica pustiirile dintâi a fost chiar „trestia” care i-a fost dată lui Ioan și care i-a îngăduit să măsoare templul.

Leul din seminția lui Iuda Și-a călăuzit poporul înapoi la căile cele vechi, pentru ca să poată găsi solia ploii târzii, iar solia ploii târzii este solia Islamului din al treilea vai. Când au descoperit, în cele din urmă, cele două table sacre ale lui Habacuc, așa cum sunt reprezentate de diagramele pionierilor din 1843 și 1850, au văzut că temelia cuprindea "cele trei vaiuri" din Apocalipsa, capitolul opt, și că al doilea vai se încheiase în istoria fundamentală în care fusese ridicat templul millerit. Au recunoscut atunci că înțelegerea regulii aplicării triple a profețiilor fusese anterior stabilită de Leul din seminția lui Iuda, pentru ca, atunci când s-au întors la căile cele vechi din Ieremia, să poată recunoaște "odihna și înviorarea", care este solia ploii târzii a celui de-al treilea vai, identificată și stabilită cu cei doi martori ai primului și celui de-al doilea vai.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor din mijlocul nostru de la lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în aceste zile din urmă. Sofismele lui sunt menite să abată mințile de la primejdiile și datoriile ceasului. Ei socotesc drept nimic lumina pe care Hristos a venit din cer s-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele aflate chiar înaintea noastră nu au o importanță suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei zădărnicesc adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa trecută, dându-i în loc o știință falsă.

'Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.' Ieremia 6:16.

Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile așezate la începutul lucrării noastre prin studierea rugătoare a Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot socoti că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai tare decât cea care a fost așezată. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost așezată.

În trecut, mulți au întreprins zidirea unei noi credințe, statornicirea unor noi principii. Dar cât a stat în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit, fiindcă nu era întemeiată pe Stâncă.

Nu au trebuit oare primii ucenici să se confrunte cu spusele oamenilor? Nu au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, zicând: „Altă temelie nu poate pune nimeni decât cea care este pusă”? 1 Corinteni 3:11.

„Așadar, suntem datori să ținem neclintit până la sfârșit începutul încrederii noastre. Cuvinte pline de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoatându-l din lume, punct cu punct, în lumina limpede a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Mărturii, volumul 8, 296, 297.